

ERŐS KINGA

Metszés előtt

Áll a kertünkben egy kiszáradt gyümölcsfa, embernyi magas mementó. Vastag törzsén látni az évtizedek gyűrődését, s száraz gallyai úgy nyújtóznak az ég felé, hogy ebben az élettelen mozdulatlanságban is jelzik a változás szükségszerűségét. Kérgének szép rajzolatát mély árkok szegélyezik, melyeken zöld mohacsomók kapaszkodnak meg, s a nyúlánk ágacskákat pedig mindinkább belepí a kék zuzmó, hirdetve a környék levegőjének tisztaságát. Hangyák rohangálnak fel s alá a véseteken, a keresztespók óriás hálóján vízcsepp csillan, rivaldafénybe állítva a szünyogvacsorát, s ha a fa mellett állva visszatartom lélegzetem, tisztán hallom a pajorok percegését. Ez az élők küldetése, gondolom, miközben metszőollómmal kezembem elindulok a meggyfa irányába, s még szemem sarkából látom, amint két tücsökmadár egy korhadt ágon teljesíti be nászát.

Útjaink (2014, tusrajz)

A méhek

Méhészkalapban sétálok fel a dombra, ahol kaptáraink sorakoznak, s te kezekben a füstölővel vársz, hogy együtt vizsgáljuk át a családokat. Ma is csodálom, hogy nem félsz a méhektől, csupasz kézzel lazítod a kereteket, míg én minden alkalommal hosszú ujjút s kesztyűt veszek. Veszélyérzetünk különbözik, akárcsak a gyarmati piacon, mikor a lángossütőnél sorban állva arra lettünk figyelmesek, hogy egy méhraj dong felettünk. Az emberek ijedten nézelődtek, volt, aki gyorsan odébb állt, míg te követve őket fűrkészted, hogy hová szállnak. Éppen a közeli fenyőfa alsó ágára rajzottak, úgy lógtak egy nagy fűrtben, mint a mesekönyvek lapjain látni, s te már rohantál is

a filléres boltba fedeles savanyúságos vödörért, hogy aztán az egész rajt egy laza mozdulattal belerázd, s nem értetted, miért nem merem rátenni a fedelet. Vidáman ültél az anyósülésen a befogott rajjal az öledben, akár egy elégedett spániel az elejtett veréb-bel mancsai közt, miközben szorongva vezettem házáig. Akkor döntöttem el, hogy megtanulok méhészkedni. Mióta segéded lehetek ebben a kiszámítható rendben – amit meghatároz az a különlegesen kódolt fegyelem és zsigeri küldetésosztón, amely uralja a méhek világát, kijelölve a dolgozók, a herék és az anya szerepét –, figyelmesebb lettem mindarra, amit hétköznapi rutinnak nevezünk, s ami monotonijával úgy altat el élethelyzetek és párbeszéd sűrűjében, valahol a káprázat mezején, hogy észre sem veszem, ha megkentem egy vajjas kenyeret. Szeretem kivenni a kereteket, nézni, ahogy a több száz bogár

nyüzsög, miközben testem elnyugszik az összpontosításban, figyelmem csak rajtuk pihen, s a dongás monotonijája aranylóan varázsol el, csendesen emelve ki a hétköznapiok delejéből. Ez a méhek üzenete, a semmi percek tudatosítása, melyek átszövik életidőmet, s a méz, amit vajjas kenyerekre csurgatok, csupán ráadás.

Glossza

Várom azt a reggelt, amikor azt mondom: ma magadra hagyunk, nincs más dolgod, csak írd.

Akkor magamra borítom majd házunk minden kis nesztét, órákig hagyom, hogy beburkoljon a csend, s majd, mint aki hirtelen vesz mély lélegzetet, megírom azt, amit éppen kell, s lelkiismeret-furdalás nélkül teszem ki írásom végére a pontot.

Míg várom azt a reggelt, horgonyt vetnek gondolataim, rozsdás vasmacskaként merülve tudatom mélykék iszapüledékébe.